
Zakázaná láska

VÍDEŇ, JARO 1556

Vévoda Ferdinand netrpělivě poposedával, přestože seděl na pohodlné polstrované židli. Otec a král před velkým shromážděním řečnil už více než hodinu.

Proč mě asi nechal otec povolát ke dvoru? přemýšlel královský syn, protože nic z panovníkových slov mu nepřipadalo důležitější než jeho vlastní vláda v českých zemích. Myšlenky mu neustále odbíhaly do Prahy, kde neuvěřitelným tempem pokračovala stavba letohrádku Hvězda. A nejen ta. Postupně se měnily části Hradu, který přestavoval podle poslední italské módy, ve městě rostly nové, pohodlné domy ke spokojenosti movitějších měšťanů a šlechta se bavila v zahradách a při lovech v rozsáhlých královských obořích.

A Břežnice! Ta podle pokynů paní z Lokšan a návrhů jeho milované Filipiny už dnes patřila k nejkrásnějším zámeckým sídlům v okolí. A už brzy budu mít svou lásku tak blízko sebe! Vévoda se v duchu opájel tou příjemnou představou, když na sobě náhle ucítil přísný pohled otce, doprovázený rázným příkazem: „Očekávám tě, synu, k soukromé audienci. Hned!“

Ferdinanda mrazil nepříjemný pocit v zádech. Když vstoupil do malé přijímací síně a ocítl se před nepřístupnou tváří svého otce, obavy dosáhly vrcholu. Opět si připadal jako malý, provinilý chlapec, nucený vyslechnout otcovo pokárání a příkazy. Hlavu sklonit nemohl, nechtěl dát najevo strach. Stál vzpřímený, připravený složit králi účty ze své vlády v českých zemích. Netušil, co přijde.

„Do dnešních dnů jsi nepochopil, kým jsi a co se od tebe očekává!“ zahřmělo ze zdobeného křesla. „Naše trpělivost je u konce! Co sis myslíš? Že přede mnou utajíš své pobuřující chování, když už si o tvém milostném životě vyprávějí i na anglickém a španělském dvoře?“

Vévoda žasl, jak otec, jindy zvyklý dlouze řečnit v královské radě, najednou dokáže být věcný a nekompromisní.

„Tvé činy a dary pro tu... měšťačku, už dosáhly hranice mé trpělivosti. A nejen mé! Vždyť vybrané urozené princezny se za tebe odmítají provdat, protože jsi propadl lásce k té...“

„Otče!“ vykřikl Ferdinand varovně, ale hned se vzpamatoval. Bolelo ho každé vladařovo slovo, jenže si nemohl pomoci. Raději skousl ret, aby neřekl něco, co by ho mohlo mrzet a za co by krutě zaplatil. Dávno pochopil, že otec jeho lásku nikdy nepřijme, ale odhodlal se lamentace vyslechnout až do konce. Pro svoji Filipinu vydrží přece všechno!

„Naše země prochází těžkými zkouškami, boje s Turkem nemají konce,“ zaznělo najednou z úplně jiného konce a Ferdinand si v duchu vydechl.

„Osmanská armáda nás znovu ohrožuje a ocitáme se v dalším smrtelném nebezpečí. Víme, že i když vládneš v Čechách pouze jako místodržící, hlavní město i země vzkvétá. Dokážeš pro své plány získat poddané i šlechtu, proto jsem rozhodl, že musíš prokázat také své válečné schopnosti.“

Ne! Ferdinandovi se znovu zachvělo celé nitro. Konečně vytušil, co pro něho otec naplánoval, a proti válčení se v něm všechno vzepřelo. On chce přece stavět, budovat, obohacovat své umělecké sbírky, tvořit... A ne válčit, zabíjet a ničit!

„V nejbližších dnech vyšleme do Uher nové vojsko, další posily na obranu našich zemí, a do jeho čela jsem se rozhodl postavit tebe, královský synu!“

Ferdinandovi se zatmělo před očima. Jak jen jsem mohl být tak naivní a myslet si, že mi otec odpustí lásku k neurozené dívce, zanařikal v duchu. Jenže v té chvíli ho ovládl strach. Ne o svůj vlastní život, ale o život Filipiny. Když je otec schopný poslat jeho, vlastního syna, do nelítostného boje, mohl by zakročít i proti dívce, kterou tak nenávidí! Komu z nás dvou hrozí větší nebezpečí?

„A pamatuj, synu!“ Král se v křesle výhrůžně předklonil. „Můj starší bratr Karel se během krátké doby vzdá titulu císaře v můj prospěch, povedeš tedy do boje císařské vojsko! Už teď jsi synem budoucího nejmocnějšího muže Evropy, vládce mnoha zemí, který ti nabízí poslední šanci, aby sis uvědomil, kým jsi. Slyšels dobře? Poslední šanci!“

POZDĚJI

„Tady vidíš, jaký jsi, bratře, hlupák!“ promluvil posměšně Maxmilián k zdrčenému mladšímu bratrovi. „Nedal sis říct, když jsem ti já přátelsky domlouval, a na otce se hněvat nemůžeš. Ten chce, aby se ti rozsvítilo v hlavě a při obraně zemí v čele vojska jsi pochopil své postavení. I když druhorozený syn, máš své povinnosti k rodu Habsburků a ty nelze opomíjet. Kdy na to přijdeš?“

„Já nemůžu jinak.“ Ferdinand zavrtěl mírně hlavou. „Nedokážu se vzdát své Filipiny...“

„Mlč!“ okřikl ho Maxmilián, nechal oběma nalít poháry vínem až po okraj a pak poslal všechno služebnictvo za dveře.

„Bratře,“ pokusil se o smířlivý tón, „vladaři musí vždy dodržet své povinnosti a zajistit potomky z urozeného, královského lože. Jak víš, moje Marie nám porodila sice tři dcery a dva syny, ale pouze jeden, Rudolf, žije. Nikdo z nás nevíme, kolik našich dětí se dožije dospělého věku, proto musíme mít co nejvíce potomků, dědiců a nositelů krve Habsburků. Na lásku se při uzavírání sňatků nehledí a ani se s ní nepočítá, ale snad každý vladař má milenku. Vždyť i já částo se zalíbením pohlédnu na krásnou svůdnou dívku a podlehnu touhám...“

„Nedivím se ti, bratře,“ pronesl Ferdinand s pochopením. „Tvoje manželka je tak přísná a upjatá, že snad v loži myslí více na svého Boha než na plnění manželské povinnosti. Nedokážu si představit, že bych já sám musel...“

„Kdybys byl následníkem jako já, pochopil bys svou povinnost velmi rychle!“

„Naštěstí jím nejsem, bratře. Navíc jsem přesvědčený, že ty budeš mít spoustu synů a dcer a dožiješ se ve zdraví vysokého věku, abys mohl po otci převzít koruny všech zemí, i tu císařskou. Přeji ti to, bratře, z celého srdce, protože já bych takových obětí nebyl schopný.“

Vévoda Ferdinand se zhluboka napil silného rudého vína a v duchu doufal, že ho snad bratr konečně pochopil.

Maxmilián se pouze ušklíbl. Možná budeš muset, bratře, obětovat více, než si sám dokážeš představit, pomyslel si v duchu, protože usoudil, že další domluvy nemají smysl. Vzápětí se zamračil. Napadla ho možnost... až se mu zatajil dech, a hroznou myšlenku raději rychle zapudil.

Kapitola 11

BŘEZNICKÝ ZÁMEK

Filipina nebyla k utišení.

Nedokázala dočíst list doručený rychlým tajným poslem z Vídně, zpráva ji srazila na kolena a vzlyky tlumila bohatá sukně paní z Lokšan.

„Nejen že Ferdinand nepřijede, jak slíbil, on dokonce musí do války!“ Dívka v hrůze zavřela oči, aby zabránila úděsným představám, plným řinkotu zbraní, krve a smrti.

„Dítě, vždyť nebude tak zle,“ chlácholila ji teta. „Královský syn přece musí přežít, na vedení bojů má své generály,“ přesvědčovala neteř i sama sebe. Jenže i ona věděla, jaký je Turek zákeřný a neúnavný nepřítel a že přesně ví, jak zbavit vojsko velení a uvést i ty nejstatečnější muže ve zmatek.

„Nebylo by to poprvé, co ve válečné řeži s Turkem padl právě panovník a jeho smrt pak znamenala alespoň na krátký čas konec bojů,“ plakala nešťastná Filipina, protože věděla své. „Vždyť i Ferdinandův strýc, mladičkový Ludvík, položil u Moháče život za své země, přestože byl král... Možná právě proto. A to se vypráví, že ho měla před ranami mečem ochránit zlačená zbroj. A neochránila! Utonul v bažinách. Tetičko, jestli se Ferdinandovi něco stane, já nebudu moci dál žít!“

„Přestaň naříkat, dítě, tím mu nepomůžeš. Prostě musíš věřit, že se ve zdraví vrátí.“

„Mohu se pouze modlit a prosit Boha, aby ho ochránil,“ zašeptala Filipina zoufale tichým hlasem, protože v té chvíli si opravdu nedokázala svůj další život bez svého Ferdinanda představit.

POLOVINA SRPNA 1556,
VÍDEŇ

Prvorozený královský syn Maxmilián se ušklíbl do šera komnaty. Ve světle jediné svíce a o samotě netrpělivě očekával půlnoc. Ta hodina byla znamením pro jeho člověka, který mu měl doručit list od bratra Ferdinanda. Následník prudce rázoval pokojem. „Není jiná možnost, jak se dozvědět pravdu,“ brblal tlumeně. Věděl, že list není určený do jeho rukou a že na něj čeká Ferdinandova souložnice někde v Čechách, ale přesvědčil sám sebe i své špatné svědomí, že jedná v zájmu země a královské rodiny. „Vždyť za pár zlatáků zradí svého pána i oddaný posel,“ pomyslel si spokojeně a natahoval uši, zda nezaslechne tiché kroky svého podplaceného špeha.

Po chvíli už četl řádky, určené Filipině. Dočetl. Ruce zůstaly nehybně složené v klíně, rozbouřené nitro se nedalo utišit. Tolik citu, vyznání a lásky... Tolik slabosti... Opravdu můj bratr podlehl tak hluboké oddanosti? „Tomu nemohu uvěřit!“ vykřikl Maxmilián do noci. „Ferdinand se docela zbláznil!“ V té chvíli si ale neuvědomil, že větší než zlost a beznaděj je jeho vlastní závist. Nikdy by si nepřiznal, že on takového citu není schopný. Měl jasno v tom, co jako následník musí dělat a co se od něho očekává. Na lásku místo v srdci nezbylo. „Úplně ztratil pro tu děvku soudnost! Rozum proto musí mít někdo jiný, někdo, komu záleží na budoucnosti zemí i trůnů.“ Maxmilián se rozhodl. Složil list, znovu ho zapečetil a předal do rukou posla. „Doruč zprávu podle pokynů svého pána,“ poručil a vysíleně se posadil do křesla.

A pak, když už se blížilo svítání, vybavila se mu poslední věta ze zamilovaného psaní, kde Ferdinand žádá Filipinu, aby ho očekávala v letohrádku, který pro ni nechal stavět. Jenže také se mu na mysl opět vkradla myšlenka, kterou už jednou v hrůze zahnal. Když není pomoci bratrovi, nezbyvá než jít na věc z druhého konce. „Ta žena musí z Ferdinandova života zmizet, jinak zničí nejen jeho, ale může ohrozit i celý náš rod.“ Jakmile polohlasně vyslovil tu hroznou větu, ulevilo se mu a byl si jistý, že jedná správně. V Březnickém zámku je děvče v bezpečí, ale na cestě do Prahy se přece může přihodit cokoli, vždyť lesy jsou plné lapků, vyvrhelů bez domova...